

DE KALFORTSE KLOK

DE KALFORTSE KLOK # 30° JG # JULI 2020 # 114

UITGEVER

Dorpshuis Vrededaal vzw
Leopold Van Kerckhovenstraat 1
2870 PUURS-SINT-AMANDS
e-mail: dorpshuis@kalfort.be

REDACTIEADRES

Luc Schokkaert
Kalfortdorp 16
2870 PUURS-SINT-AMANDS
Tel. 03 889 97 15
e-mail: info@kalfort.be

George Roelants
Wim en Greetje Schampaert
Gerda Schokkaert
Isabel Slachmuylders
Hervé Van den Wouwer
Jan Van De Voorde
Jo Verraes
Adrienne Vertessen
Bram Wauters
Sam Winckelmans

Dorpshuis
Vrededaal vzw
Kalfort

KALFORT OP HET INTERNET

<http://www.kalfort.be/>

WERKTEN MEE AAN DIT NUMMER

Gunter Aerts
Roland en Ingrid Boudewijns
Bjorn Cloostermans
Eddy Daems
Jelle Fostier
David Leon
Geert Maes
Luc Maes
Carine Meersmans
Yanka Meeus
Miel en Annie Moons
Sandra Peersman
Tieu Peeters

DIT NUMMER WERD MEE MOGELIJK
GEMAAKT DANKZIJ DE FINANCIËLE
STEUN VAN DRUKKERIJ BAETE

baeté
DRUKWERK & RECLAME

HUIS LANDSCHAPSPARK

INHOUD

3	Inhoud
4	Woord vooraf
5	Uit de oude doos
7	De bedevaart van Niel
10	Nieuws van de Concordiavrienden
12	Wijnverkoop t.v.v. het dorpshuis
13	Vrededaalzoektocht
14	Kalfort Kermis in het dorpshuis
15	Ommegang 2020
16	Kalloo en het Berrefonds
17	Coronagetuigenissen
37	Familienieuws
38	Kalfortse kalender

Zicht op Kalfortdorp, zoals het er tussen 1930 en 1977 uitzag. Links de parochiezaal, rechts de kerk (gebouwd in 1856). In 1979 werd op deze plaats een modern liturgisch gebouw ingewijd van de hand van architect De Boe. In 2013 werd de parochiezaal afgebroken. Zij maakte plaats voor brasserie Vrededaal. Pentekening van Jan Van De Voorde.

WOORD VOORAF

Beste lezer

Dit is een heel bijzonder nummer, want het gaat over... Corona. We vroegen aan enkele Kalfortenaren, die betrokken zijn bij het dorpshuis, hoe zij de crisis ervaren. Uit hun verhaal is duidelijk dat het niet gemakkelijk is, maar dat de crisis ook onvermoede kansen heeft geboden.

Het blijft een tijd van veel onzekerheid, en ook dat loopt als een rode draad door dit extra dikke nummer van *De Kalfortse Klok*. Onzekerheid over de activiteiten in het dorpshuis, over de ommegang, over Kalfort Kermis... kortom, over ons sociale leven tout court. Zal de crisis hier sporen nalaten?

Wat wel al duidelijk is, is dat het dorpshuis deze crisis niet zonder kleerscheuren doorkomt. Sinds half maart zijn er geen inkomsten meer, terwijl de kosten van de lening en andere vaste kosten gewoon doorlopen. Voor de vzw wordt het dringend dat het dorpshuis zijn activiteiten kan hervatten (al lijkt dit nog niet snel te kunnen gebeuren). Daarnaast zoeken we naar andere inkomsten en doen we een beroep op de vrijgevigheid van de Kalfortenaren om het dorpshuis mee recht te houden in de volgende maanden.

Laat ons echter niet teveel aan navelstaarderij doen, maar ook denken aan de vele mensen die hard getroffen zijn door de crisis, mensen die hun dierbaren hebben zien sterven, dikwijls zonder hen in de laatste uren te kunnen bijstaan, zwaar zieken, burens die hun job verloren. Laat ons solidair zijn met iedereen. Zo kunnen we samen deze crisis overwinnen. En laat de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen. Respect ook voor iedereen die tijdens de crisis in het getouw was om zieken te verzorgen en onze samenleving draaiend te houden. Laat onze steunbetuiging niet beperkt blijven tot het uithangen van een witte handdoek of applaus.

Hou jullie gezond en veel leesplezier.

De redactie.

UIT DE OUDE DOOS

Het thema "Zorg" staat nu weer duidelijk op de agenda. Het respect voor onze zorgverleners is sterk gegroeid. Velen applaudisseren om acht uur 's avonds en hangen witte doeken buiten om onze verzorgers te bedanken. Verzorgen is van alle tijden: zorg binnen de gezinnen en zorg binnen klinieken als het echt nodig was. Vele van deze zorgtaken werden vroeger opgenomen door religieuze congregaties. Ook vanuit Kalfort werden vele meisjes gasthuiszuster en wijdden zich heel hun leven aan de verzorging van zieken. We brengen er enkele opnieuw onder de aandacht, uit respect voor onze huidige verpleeg- en zorgkundigen, die onze oudere en zieke mensen door de Coronacrisis hebben geholpen.

Martha (Martina) Lauwers (links), dochter van Petrus Joannes en Maria Theresia De Wachter uit Ruisbroek werd geboren in 1900. In 1922 legde ze haar professie af als zwartzuster-ziekendienstster van Rupelmonde in het Sint-Pietersgasthuis van Puurs en werd zuster Isabella. "Belleke" was een klein vinnig en lief nonnetje. Ze was werkzaam in het rusthuis, waar ze vooral de mannen verzorgde. Ze overleed in 1986.

Maria Kerremans werd geboren in 1879. Ze was de dochter van Servatius en Catharina Pepermans (uit Puurs). Ze trad in bij de gasthuiszusters van Asse op 10 november 1902 en werd geprofest op 25 oktober 1904. Als zuster Benedicta werkte ze haar hele leven voor de zieken. Ze overleed in 1937.

Angeline Pauwels (1903-1977) werd in 1927 gasthuiszuster-augustinus van Boom. Als zuster Emiel werd ze zieken-verpleegster in het militair hospitaal van Antwerpen. Leontine Cools (zuster Coleta) (+1942) werd in 1926 gasthuiszuster-augustines in Dendermonde.

Judith Maes (zuster Josepha) (1878-1952), dochter van Victor Maes en Angelica Veeckmans, was gasthuiszuster in Herentals. Maria Steemans (zuster Monique) (1897-1970) was gasthuiszuster-augustinus in Dendermonde.

DE BEDEVAART VAN NIEL

Corona heeft veel onzekerheid gebracht bij de mensen. We zouden vergeten dat in het verleden de mensen al meermaals te kampen hebben gehad met moeilijk grijpbare en begrijpbare besmettelijke ziekten. We denken dan aan de pest die in de middeleeuwen stevig huishield. Maar nog in de 19de eeuw overspoelde de cholera of de “blauwe dood”, toen een nieuwe onbekende ziekte, België.

Met de term “de blauwe dood” verwees men naar andere “gekleurde ziekten” zoals de zwarte dood of de pest die in de middeleeuwen de bevolking teisterde. “Blauw” verwees naar de asgrouwe huidskleur van gedehydrateerde cholera-patiënten. Tussen 1832 en 1892 werd België om de tien jaar geconfronteerd met een belangrijke epidemie, die telkens duizenden slachtoffers maakte.

Voor de cholera was er in de negentiende eeuw geen vaccin zoals voor de pokken en er was ook geen medicatie. De therapeutische mogelijkheden waren beperkt van laudanum tot belladonna, kinine of zwavelhydrochloride. Men wist niet hoe de ziekte zich verspreidde, en op welke manier en in welke mate ze besmettelijk was.

Het bleek uiteindelijk dat het vooral te maken had met slechte hygiënische omstandigheden. De epidemieën verdwenen dan ook doordat de leefomstandigheden van de mensen verbeterden en er beter drinkwater voorhanden was.

In 1859 kwam de cholera heel dichtbij toen Niel getroffen werd door een cholera-plaag. De dokters stonden machteloos en heel wat mensen stierven. Op een bepaald moment vreesde men zelfs dat heel het dorp aan de ziekte zou te ondergaan. De kerk van Niel werd plots te klein – in tijden van oorlog of rampspoed een typisch verschijnsel. Maar dit bracht geen soelaas. Toen kwam een parochiaan op de idee een bedevaart naar Onze-Lieve-Vrouw ten Traan in Kalfort te organiseren. Hij hoopte dat Onze-Lieve-Vrouw ten Traan de ziekte miraculeus kon laten verdwijnen. Al wie toen op de been was, men spreekt van 1400 mensen, nam aan de bedevaart deel. Via de overzetboot trok men te voet naar Kalfort. Enkele dagen na de bedevaart bleek de ziekte in Niel ineens over haar hoogtepunt heen. De pastoor van Kalfort betitelde de gebeurtenis als een mirakel. En ook de Nielenars wijten hun genezing aan de voorspraak van Maria.

Van dan af trokken de inwoners van Niel elk jaar in augustus naar Kalfort. Ter gelegenheid van de 25ste verjaardag van de eerste bedevaart schonken de Nielenars aan de kerk van Kalfort een kruis, een rozenkrans en een bloementros. Bij die gelegenheid schetsten de bedevaarders de gebeurtenis in 1859: *“Vijf-en-twintig jaar geleden, omtrent het feest van Onze-Lieve-Vrouw Hemelvaart, ging er in onze parochie de kreet op: ‘Laat ons samen naar Onze-Lieve-Vrouw van Calfort gaan’ en ziet, die kreet vond zodanige weerklank dat op de derde dag*

van de begankenis, juist op deze dag, 13 tot 1400 bedevaarders van Niel in processie tot Maria kwamen. Verbeelden wij ons die indrukwekkende scharen, Maria lof verkondigend, 1400 man die allen te gelijk roepen: Maria wees gegroet, Maria bid voor ons. Menigeen vraagt zich af: welk was de oorzaak van zulke grote processie? Was het een feestoptocht waaraan jong en oud, arm en rijk, wilde deelnemen? O neen, het was geen feeststoet. Verdriet en schrik stonden op de aangezichten te lezen. 25 jaar geleden, wie herinnert zich het jaar 1859 niet? Dit jaar wanneer de cholera in weinige weken zo talrijke slachtoffers heeft gemaakt. Neen! Het was geen feestoptocht, het was een processie van rouw en boete, om door de voorspraak van Maria van de besmet-

telijke plaag verlost te worden. (...) Zie daar de oorsprong onzer eerste bedevaart tot Onze-Lieve-Vrouw van Kalfort, en het was voorzeker een allerbeste gedachte in zulke grote noodwendigheid, de hulp van Maria te komen inroepen. Dat bewees ook het overgroot getal bedevaarders. Ja die kreet: 'Naar Kalfort' werd algemeen in de parochie, en in weinige dagen hadden enige ijverige personen een inzameling gedaan om een eerste offerande aan Maria te doen en op gestelde dag tot U te komen, Maria, Gij die de troosteres der bedrukten zijt. En inderdaad, tot wie kan men in zulke akelige toestand door een besmettelijke ziekte geteisterd, die onmeedogend ouders, broeders en zusters, als met een slag wegmaaide en de overblijvenden in tranen liet, tot wie kon men

Processie ca. 1924. Pastoor Verrijdt zegent de gelovigen met het Heilig Sacrament op het einde van de processie. De gelovigen knielen. Enkel de zangers en de spelende Pompiers (met hun chef Doms uit Blaasveld) staan recht naast de trappen van de kerk. Onder de muzikanten zien we Louis Peeters (van Fang Pien) met zijn bugel, Albert De Cré, Jan Aerts en Jan Van de Voorde.

beter zijn toevlucht nemen, dan tot U, o Moeder, Gij die de titel draagt van Onze-Lieve-Vrouw ten Traan? O! Mij dunkt, ik zie nog die bedroefde moeder, 't verlies van haar echtgenoot pijnigt haar geest en met betraande ogen roept ze tot U: Maria, bid voor ons. Ja, mij dunkt tussen die mannen, hoor ik nog die klagende stem van die vader, wiens teergeliefde hem door de dood is ontrukkt, tot u roepen: o Maria! Kom mij te hulp. O! Mij dunkt, dat ik nog zie, zoveel bedrukte wezens van kinderen, die door die schrikkelijke gesel wezen zijn geworden, die hun moeder verloren hebben en die snikkend tot U bidden. Zulks was onze gesteltenis over 25 jaar. Dan begrepen wij hoe broos het leven van deze wereld is en hoe weinig er nodig is om de eeuwigheid in te treden. Wij maakten het

besluit ons onder uw bescherming te komen stellen en vol geloof en vast betrouwen, kwamen wij tot U Maria, en Gij hebt u gewaardigd, het gebed uwer Kinderen te verhoren. De ziekte welke in onze parochie heerste, verdween en weinige sterfgevallen deden er zich nog voor.”

Begin van de jaren 1930 begonnen de voettochten geleidelijk aan af te nemen. De traditie werd terug opgenomen in de jaren 1970. De Nielenaars kwamen op kermismaandag naar Kalfort en waren aanwezig op het lof van drie uur, waarbij zij Jezus Christus in de vorm van het Heilig Sacrament aanbaden. En nadien dronken zij ongetwijfeld een frisse pint in één van de Kalfortse café's. De laatste bedevaart van Niel vond plaats in 2015.

NIEUWS VAN DE CONCORDIAVRIENDEN

We kunnen er moeilijk omheen ... Het verenigingsleven staat deze dagen op een laag pitje – dus ook bij ons. Eerst waren wij genooddaakt ons eetfestijn uit te stellen van maart naar mei, en vervolgens moesten we het helaas als-nog annuleren, ‘Harmonieorkest Concordiavrienden In Concert’ hebben we dan moeten verschuiven naar november, onze repetities liggen al maanden stil, dat alles door een gemeen beestje luisterend naar de naam ‘corona’.

Van kruissnelheid naar windstilte

Op vrijdag 6 maart hielden we onze voorlopig laatste repetitie. Op dat moment zaten we in volle voorbereiding van ons concert met Gene Thomas, en was het coronavirus nog voornamelijk een probleem van Chinezen en enkele skiërs in Italië. Toen waren de meesten onder ons er zich met andere woorden nog helemaal niet van bewust dat ons leven er de komende maanden heel anders zou uitzien. In amper één week tijd zagen we vervolgens het virus uitbreken en zich razendsnel verspreiden in ons land. Op woensdag werd duidelijk dat er maatregelen zaten aan te komen om de verspreiding van het virus in te dijken. Daarom zouden we in onze vereniging op donderdag gaan bespreken hoe we ons eetfestijn van de zaterdag daarop veilig zouden kunnen laten doorgaan. We werden echter in snelheid gepakt: onder invloed van de alarmberichten in de media en de aankondiging van een verregaande lock-down zagen we ons verplicht onze repetitie van vrijdag en ons eetfestijn van zaterdag 14 en zon-

dag 15 maart te annuleren. In de volle overtuiging dat we dit virus snel klein zouden krijgen, verschoven we ons eetfestijn naar het weekend van 2 en 3 mei. Op anderhalve maand tijd zou alles wel weer veilig zijn, dachten we. Inmiddels weten we dat het heel anders is uitgedraaid ...

‘We zullen doorgaan’

Om tijdens de lange periode van lockdown de moed niet te verliezen en om te vermijden dat onze instrumenten vol stof of roest kwamen te zitten, zochten we naar een manier om onze muzikanten aan het musiceren te krijgen. We vonden onze inspiratie – hoe kan het ook anders – op het internet. We zouden proberen om onze muzikanten thuis muziek te laten inspielen, en vervolgens al deze filmpjes aan elkaar monteren om zo één groot ‘afstands-orkest’ te vormen. En zo geschiedde. Onze dirigent Johan bewerkte razendsnel de klassieker ‘We zullen doorgaan’ van Ramses Shaffy tot een versie voor blaasorkest, onze muzikanten gingen thuis aan de slag met camera en microfoon, en hoboïst Ferdinand monteerde alle ingezonden video’s tot een mooi geheel. We lieten het werkstuk los op het wereldwijde web op zaterdag 18 april – niet toevallig de dag waarop normaal gezien ons concert met Gene Thomas zou plaatsvinden. Die video, waarop we heel wat mooie commentaren mochten ontvangen, is trouwens nog steeds te bekijken en te beluisteren op onze website. (En als je vindt dat onze muzikanten hiervoor

een complimentje verdienen, stem hen dan naar de finale van HaFaBra-song-festival via www.hafabrasongfestival.trabaj.be.)

Wat brengt de toekomst?

Vandaag liggen we al meer dan drie maanden volledig stil. De meeste bedrijven zijn inmiddels weer geopend, en ook bepaalde verenigingen mochten inmiddels al heropstarten, maar voor blaasorkesten zoals het onze blijft het licht voorlopig op rood staan. Begin juni zagen we plots licht aan het einde van de tunnel toen we vernamen dat de culturele verenigingen vanaf 8 juni opnieuw van start zouden mogen gaan. Op 8 juni kregen we dan het bericht dat we nog de publicatie van een veiligheidsprotocol dienden af te wachten, maar dat we niet lang daarna – met alle nodige veiligheidsmaatregelen en in beperkte kring – van start zouden mogen gaan. Onze vreugde was echter van korte duur. Enkele dagen later

bleken blaasorkesten expliciet van de versoepelingsmaatregelen te worden uitgesloten. Jammer! In ieder geval zijn wij vast van plan om, van zodra het toegelaten is, er weer voluit (en veilig) tegen aan te gaan. We speelden immers niet voor niets 'We zullen doorgaan'! We hopen vurig dat 'Harmonieorkest Concordiavrienden In Concert' op 7 november zal kunnen en mogen doorgaan en dromen van een optreden tijdens Kalfort Kermis, maar het blijft natuurlijk toch vooral een kwestie van de situatie af te wachten. In tussentijd zeggen we: zorg goed voor jezelf en je naasten, blijf vooral gezond, en hopelijk tot binnenkort!

Muzikale groet,
De Concordiavrienden

WIJNVERKOOP T.V.V. HET DORPSHUIS

Sinds 13 maart is het dorpshuis omwille van de Coronacrisis gesloten en vinden er geen activiteiten plaats. En er is nog geen uitzicht op een grote versoepeling, zodat ook de zomeractiviteiten op een laag pitje staan. Dit heeft tot gevolg dat het dorpshuis zware verliezen maakt. Er zijn immers geen inkomsten en de vaste kosten blijven lopen. U kan ons helpen met een gift, waarover u op pagina 38 in deze Kalfortse klok informatie vindt.

Maar u kan ook helpen door wijn te kopen van onze wijnactie. Samen met onze huisleverancier Entrepot du Vin stelden we drie wijnpakketten samen: eentje met wijnen van maison Ventenac (rood, wit en rosé), eentje van het Château Maylandie (rood, wit en rosé) en eentje met Prosecco Rosé van de Azienda Agricola Frassinelli.

Wijnen kunnen besteld worden per 3 of 6 flessen. Je kan zelf wit, rood en rosé combineren naar wens.

Bestellingen vóór 1 juli worden geleverd aan huis (in Puurs-Sint-Amunds) op zaterdag 4 juli. Bestellingen na 1 juli en vóór 31 juli kunnen afgehaald worden in het Dorpshuis op vrijdag 7 augustus tussen 17u en 20u. Meer informatie over de wijnen en hoe je kan bestellen vind je op het invulblad dat zich in dit nummertje bevindt.

ENTREPOT
DU VIN

VREDEDAALZOEKTOCHT

Op 20 juni is de 6de zoektocht van Groep V gestart. We nodigen iedereen graag uit om tijdens de vakantiemaanden deel te nemen aan deze volledige Coronavrije en ontspannende activiteit in de buitenlucht! Het kan tot 4 oktober.

De fotozoektocht is een echte familiezoektocht. Tijdens de zoektocht krijg je 36 foto's voorgeschoteld die moeten gezocht worden tijdens een wandeling langs een opgegeven parcours. Bij elke foto hoort een eenvoudige vraag. De vragen in deze zoektocht zijn oplosbaar door iedereen.

De opbrengst van de zoektocht gaat integraal naar de werking van Dorpshuis Vrededaal in Kalfort. Dit jaar focust de zoektocht op het landelijke Sint-Amands, deelgemeente van Puurs-Sint-Amands.

Dit dorp aan de Schelde heeft een rijke geschiedenis en is vandaag zeker gekend voor de Sint-Amanduskerk uit de 17de eeuw en dichter Emile Verhaeren. Op een warme zomeravond is het altijd gezellig toeven aan de Kaai met zicht over de Schelde.

Deelnameformulieren (aan € 9) zijn te koop bij Brasserie Vrededaal - Vrije-tijdsloket Puurs-Sint-Amands - Toerisme Klein-Brabant Scheldeland vzw (Infokantoor Landhuis, Boomstraat 1, 2880 Bornem / Infopunt Fort Liezele / Infopunt Glazen Huis, Sint-Amands) (bekijk de website van de verkooppunten voor de openingsuren).

Prijsuitreiking: zondag 8 november 2020 om 10.00u in dorps huis Vrededaal, L. Van Kerckhovenstraat 1, Puurs-Sint-Amands
Alle deelnemers die hun formulier binnenbrengen krijgen een mooie prijs.

Organisatie zoektocht: Erik Mertens en Anne Vanachter.

Controle: Eddy Schollaert en Ann Coen

Voor al je vragen: erik.mertens@myonline.be

KALFORT KERMIS IN HET DORPSHUIS

Wat wordt het met Kalfort Kermis 2020? Een vraag die je nu regelmatig hoort. Wel, het zal geen gewone kermis zijn. Dat is wel zeker. Lees hier waar je normaal gezien op kunt rekenen!

Om toch wat kermisfeer te creëren, werkt Groep V in samenwerking met de andere verenigingen aan een kermisprogramma met kleine optredens in de tuin van ons dorps huis. Dus geen grote evenementen, maar kleinschalige activiteiten, voor 200 aanwezigen en gericht op een Kalforts doelpubliek.

Je bent welkom in ons dorps huis op vrijdag, zaterdag (voor een mini-Vurig Vrededaal, met bubbles en muziek), zondag, maandag, vrijdag en zaterdag. Op die dagen vinden er muziekoptredens plaats. Maak jezelf deel uit van een groepje en wil je een benefiet-

optreden organiseren ten voordele van ons dorps huis, dan horen we het graag. Alle suggesties zijn welkom op evenementen@kalfort.be. Op dinsdag staat onze uitgestelde culinaire fietstocht geprogrammeerd.

Onder welke voorwaarden we deze activiteiten kunnen organiseren, is op dit ogenblik nog zeer onduidelijk. Maar geloof ons vrij. Het dorps huis zal er, als het enigszins mogelijk is, met de kermis zijn voor de Kalfortenaren.

Het programma volgt in één van onze volgende digitale nieuwsbrieven en op Facebook. We rekenen natuurlijk ook op mond aan mond reclame!

OMMEGANG 2020

Gaat er een ommegang zijn in 2020? We moeten eerlijk zijn. We weten het nog niet. Maar wat we wel weten, geven we onze lezers graag mee!

Het ommegangcomité werkt aan een **kleine ommegang**, die zou doorgaan op zondagavond. Met deze kleine rondgang met het beeld van Onze-Lieve-Vrouw ten Traan (vergezeld van vlaggen en een met bloemen versierde wagen) willen we de traditie in stand houden. De rondgang loopt langs de centrumstraten Kalfortdorp, Schipstraat, Coolhemveld, Coolhemstraat en Kalfortdorp en vindt plaats om 21 u. bij valavond. De troon van Onze-Lieve-Vrouw zal worden verlicht. Indien het gezien de Coronamaatregelen is toegestaan werkt ook onze harmonie mee aan deze editie. Alle Kalfortenaren worden uitgenodigd de rondgang mee te maken met een brandende kaars. Zo gedenken we de vele Coronadoden en eren we de mensen die zich dagelijks inzetten om deze crisis te overwinnen. De ommegang is niet bedoeld voor het grote publiek, maar richt zich vooral op onze eigen Kalfortse gemeenschap.

De **kerk en de kapelletjes** zullen bijzonder met bloemen worden versierd. En we nodigen u ook uit uw huizen te bevestigen en te versieren. In de kerk zijn er liturgische vieringen en zal u doorlopend de beelden van de ommegang van 2019 kunnen bekijken.

Ook de **tentoonstelling** zal er anders uit

zien. I.p.v. een tentoonstelling in de kerk wordt u uitgenodigd om drie wandelingen doorheen Kalfort te doen. Je wordt van de ene foto naar de andere geleid en komt te weten hoe de straten er vroeger uit zagen, wie er woonde en werkte, welke gebouwen er stonden. Het wordt een andere – misschien leukere ervaring – om uw dorp en zijn geschiedenis te leren kennen. De wandelingen vertrekken allemaal aan dorpshuis Vrede daal. Je kan ze volgen via pijlen. De rode loopt door het centrum (2,81 km, met verkorting 1,50 km), de blauwe trekt naar de Kleine Amer (3,58 km) en de groene naar de Essendries (4,30 km). Met de smartphone in de hand kan jezelf (of je kinderen) opdrachten uitvoeren of vragen beantwoorden.

Of dit allemaal zal kunnen doorgaan, zal duidelijk worden na 1 juli. Afhankelijk van de maatregelen die we moeten treffen om alles veilig te laten verlopen, zal afhangen of er een toelating zal worden verleend. We houden u zeker op de hoogte!

KALLOO EN HET BERREFONDS

De Kalfortse Loop- en Wandelclub (afgekort als Kalloo) heeft door de Corona-crisis, net als veel andere verenigingen, de afgelopen maanden noodgedwongen een beetje stilgelegen. Met de mini-Ekiden ten voordele van het Berrefonds begin juni kon ze het loopseizoen toch nog mooi afsluiten.

Corona zorgde ervoor dat de gewone trainingen vanaf half maart niet langer mochten doorgaan. Er kon wel nog individueel gelopen worden. Vanaf half mei konden de trainingen voorzichtig terug opgestart worden, met inachtneming van de veiligheidsvoorwaarden uiteraard. De lopers lopen samen in verschillende relatief kleine groepjes, wat maakt dat de anderhalve meter afstand vrij eenvoudig kan gehouden worden. Wel dient er voor elke training een wegkapitein te worden aangeduid, die zorgt dat alles goed verloopt en die fungeert als aanspreekpunt mochten er problemen zijn. Omdat de wandelaars in een grotere groep wandelen waarin afstand houden minder evident is, zijn er dit seizoen (tot na de zomer) geen georganiseerde wandelingen meer.

Ook veel loopevenementen konden door de Corona-crisis niet doorgaan. Zo waren heel wat Kalloo'ers aan het trainen voor de Great Breweries marathon of de 25 km-versie daarvan. Ook het Berrefonds, dat ouders en familie ondersteunt bij het verlies van hun kind, had een loopevenement gepland. Ze wilden begin juni een mini-Ekiden organiseren: een aflossings-

koers in Antwerpen waarbij in teams van drie personen ieder 5 km loopt ter ere van een overleden kindje. Ook hier strooide de Coronacrisis roet in het eten. Maar het Berrefonds bleef niet bij de pakken zitten, en besloot een online-editie te organiseren. Elk team kon in eigen omgeving 5 km lopen, en de gegevens doorgeven via een app.

Voor Kalloo was dit een mooie gelegenheid om samen nog eens echt te lopen, en om tegelijkertijd een goed doel te steunen. Niet minder dan 6 Kallooteams schreven zich in. Zij liepen voor verschillende overleden kindjes: voor Leon, Maarten, Noah, Jul en Jesse. Er was een parcours van 5 km uitgetekend, dat vertrok aan het Fort van Liezele, en na een passage in het Landschapspark en een rondje rond het Fort richting Kalfort trok, om dan via Twinkelveld terug naar het Fort terug te keren. De Kalloo-lopers waren niet alleen: in totaal namen 1.841 lopers en wandelaars deel, en de gemeente met de meeste deelnemers was... Puurs-Sint-Amands.

Deelnemen was belangrijker dan winnen, dus de tijden die gelopen werden, speelden niet zo veel rol. Voor Kalloo was dit een mooie afsluiter van een ongewoon seizoen dat voor enkele maanden noodgedwongen opgebroken werd. In september begint een nieuw loop- en wandelseizoen. Nieuwe lopers en wandelaars kunnen dan gerust aansluiten.

CORONAGETUIGENISSEN

In deze vreemde tijden vroegen we aan een aantal Kalfortenaren die iets te maken met het dorps huis naar hun Corona-ervaringen. We vonden 20 mensen bereid iets op papier te zetten. Het zijn zonder meer allemaal boeiende getuigenissen van de tijd toen we allemaal "in ons kot" zaten. Je leest over frustratie en ongerustheid, maar ook over onvermoede kansen. Bij allemaal overheerst het gevoel van optimisme, dat uiteindelijk alles goed komt als we er samen voor gaan.

Veel dank aan Gunter Aerts, Roland en Ingrid Boudewijns, Bjorn Cloostermans, Eddy Daems, Jelle Fostier, David Leon, Geert Maes, Luc Maes, Carine Meersmans, Yanka Meeus, Miel en Annie Moons, Sandra Peersman, Tieu Peeters, George Roelants, Wim en Greetje Schampaert, Gerda Schokkaert, Isabel Slachmuylders, Hervé Van den Wouwer, Jo Verraes en Adrienne Vertessen, om uit hun comfortzone te stappen en hun ervaringen neer te schrijven.

#Team Maarten*

#Team Jesse*

#Team Leon*

#Team Jul*

#Team Noah*

Mini- Ekiden 2020

U was fantastisch!
#Kalloo

David Leon, vrijwilliger, gemeentelijk ambtenaar, vrijwillig brandweerman

13 maart was een bijzondere dag. Ik was klaar om uit te rusten van een hectische werkweek vol met extra activiteiten van de kinderen. Eigenlijk een normale week. We staan vroeg op, we gaan werken, de kinderen gaan naar school, 's avonds snel koken en eten en hop we starten onze avondactiviteiten. Op het einde van de week zijn we dan blij dat het weekend is en we dan onze overvolle sociale agenda kunnen afwerken.

En dan veranderde dit plots. De regering besliste als gevolg van de Coronapandemie ons leven op pauze te zetten. Een schok? Misschien wel. We werden verplicht om thuis te blijven en niemand te zien. Ook onze jongens vonden het fantastisch dat ze thuis moesten blijven: geen school, geen sport, geen muziek. Geen jeugdbeweging, geen vriendjes... Al snel beseften ze dat dat eigenlijk ook niet zo leuk was. Misschien hebben zij van deze Coronalockdown nog het meest last gehad.

Het hectische leven in ons gezin veranderde in een oase van rust. We kregen tijd om samen met het gezin naar TV te kijken, een gezelschapsspel te spelen, eens uitgebreid te koken en gezellig thuis te tafelen. Ook in het weekend kregen we deze rust. Geen poetshulp meer, tijd om zelf aan de slag te gaan en alles eens op te ruimen. Een thuis werd eigenlijk terug echt thuis, zoals ik hem heb gekend als kind. Ik kwam toen thuis van school, mama had lekker ge-

kookt en ik had de hele avond vrij om mijn huiswerk te maken en tot rust te komen. Wij zaten toen ook samen naar TV te kijken. Want dat was in die jaren zowat het enige dat je 's avonds kon doen. Onze kinderen hebben er nu ook van kunnen proeven en genoten er van.

Ik ben vrijwillig brandweerman. Ook daar wijzigde alles ingrijpend. Geen oefeningen of opleidingen, voorzichtig zijn bij interventies en extra persoonlijke bescherming. En door de rust in het openbare leven waren er eigenlijk ook bijna zo goed als geen interventies. Ik heb helaas in deze periode ook afscheid moeten nemen van mijn vader. Dit was zeer intens. Er konden slechts 15 personen aanwezig zijn op het afscheid.

Bijzondere tijden, maar misschien heeft deze verplichte rustpauze ons ook wel deugd gedaan. Want leven we niet allemaal "te snel". En willen we niet allemaal "te veel". Momenteel mag er terug wat meer. Ik geniet nog van een lege agenda, al komt de druk om deze opnieuw te vullen. Maar misschien moet hij niet zo vol meer staan als vroeger...

Wim en Greetje Schampaert-Mouton, sponsors, bakkers

We bevinden ons nu reeds 14 weken in het Coronatijdperk. Vanaf de eerste dag werd de bakkerijsector bij de “essentiële” sectoren ingedeeld. Wat eerst voor ons beiden een onmogelijke opdracht leek is gelukkig toch goed kunnen verlopen.

Dank voor de helpende handen van onze vaste medewerkers maar ook van de flexijobbers en jobstudenten. In deze moeilijke periode hebben ze een voor een en zonder aarzelen het beste van zichzelf gegeven. Het geeft een enorme boost dit te mogen ondervinden.

Dit was een heel ander verhaal geweest moesten we niet in een landelijk dorp als Kalfort wonen. Iedereen kent iedereen. Een klapke doen in de wachtrij is

dan ook een vanzelfsprekend iets... toch bedankt voor jullie geduld. Respect en dank dus aan beide zijden van de plexi!

Carine Meersmans, lid algemene vergadering, ommegangcomité, directrice kleuterschool De Regenboog

Vrijdag 13 maart, normaal had ik een facultatieve vrije dag waar ik naar uitzag. Tijd om rustig op bezoek te gaan bij mijn moeder die 90 jaar werd. Het draaide echter anders uit. In het woonzorgcentrum mochten we sinds twee dagen niet meer op bezoek en twee weken later moest ik voorgoed van ons moeder afscheid nemen. Gelukkig had het niets met Corona te maken, dus mochten we haar bijstaan toen ze stilaan weg zakte. Daar zijn we ontzettend dankbaar voor. Op vrijdag 13 maart, laatste dag voor de lockdown, verga-

derde ik voor de eerste keer met de crisiscel van Sjabi+, opgericht om te bekijken wat de gevolgen en maatregelen van de Coronacrisis betekenen voor onze 16 campussen van kleuter-, lagere en secundaire scholen. Er volgden nog vele vergaderingen, niet meer fysiek maar via videocall op alle mogelijke uren, om voor al onze scholen voor de nodige materialen te zorgen (handgel, faceshields, ontsmettings sprays, mondkmaskers, koortsthermometers, ...), de steeds wijzigende richtlijnen op te volgen, de berichtgevingen van onze minister die we steeds eerst vernamen in het nieuws te vertalen naar de scholen, onze directeurs te ondersteunen, draaiboeken en risicoanalyses te maken, ondertussen eigen kleuterschool De Regenboog te organiseren voor opvang, 2,5 maanden later om opnieuw onze kleuters te ontvangen, teamoverleg...

Net zoals voor heel veel mensen waren het drukke, onwezenlijke, hectische

maanden, om steeds met alle betrokken partijen samen te zoeken naar de best mogelijke oplossingen.

We zijn blij dat onze kleuters en leerlingen ondertussen terug in onze scholen zitten, ook al zijn er vele richtlijnen die we moeten volgen en strikte uurschema's voor toiletbezoek, handen wassen, speeltijd, verschillende zones, om alle klasbubbel gescheiden te houden. We kunnen het schooljaar afronden met blijde gezichten en daar doen we het voor.

Stilaan kunnen en mogen we meer en meer, zien we onze familie en vrienden terug. Laat ons hopen dat we deze tijd binnenkort voorgoed naar onze herinneringen kunnen verwijzen. Dat het leven weer zijn gewone gang kan gaan, dat we samen Kalfort kermis kunnen vieren. Maar laat ons eerst doen wat moet, zolang het nodig is.

Isabel Slachmuylders, sponsor, apothekeres

Ik was blij dat ik kon blijven werken in de lockdown periode. Zeker in deze Coronaperiode vind ik het als apothekeres mijn taak om er te zijn voor mijn patiënten en te helpen waar ik kan: adviseren, ondersteuning geven, een luis terend oor bieden.

Daarnaast is het natuurlijk ook van heel groot belang dat, mensen die chronische medicatie nemen (b.v. voor hoge bloeddruk, hoge cholesterol, hartproblemen, suikerziekte) deze behandelingen zeker voortzetten, ook tijdens de Coronacrisis.

Maar het moet gezegd, de omstandigheden waren en zijn niet altijd eenvoudig. Er waren de vele materiële tekorten, zoals alcoholgels, maskers, thermometers, sommige medicatie, wat zowel bij mij als bij de patiënten tot vele frustraties leidde. Ook de omstandigheden waarin ik moet werken zijn veranderd: de 1,5 m afstandsregel, het continu ontsmetten van handen/opervlakken, het al dan niet dragen van een mondmasker. Ik werk nu ook achter een plexischerm. Al deze maatregelen maken het contact met de patiënt toch een beetje afstandelijker dan voorheen.

En ondanks alle maatregelen voelde ik toch dat er een zekere angst en stress bleef bestaan om besmet te geraken, zowel bij patiënten als bij mezelf. Patiënten namen dan ook opvallend meer telefonisch contact op om advies te vragen.

Op persoonlijk vlak is onze wereld tijdelijk wat kleiner geworden. Minder contacten met familie en vrienden,

geen nodeloze verplaatsingen met de auto, geen hobby-activiteiten. Gelukkig behielden we toch een beetje vrijheid en mochten we nog buiten komen. En gelukkig maakte het zonnetje de lockdown periode toch een beetje aangenamer. En ik moet zeggen, we hebben onze woonomgeving een stukje beter leren kennen door al onze wandelingen de afgelopen maanden.

Ik moet wel toegeven dat ik, na drie maanden, blij ben met de versoepeling van de contactregels met vrienden en familie. Je probeert wel met iedereen contact te houden via telefoon/facetime maar het doet deugd elkaar terug te zien, ook al is er 1,5 meter tussen.

Adrienne Vertessen, lid algemene vergadering, voorzitter FERM

Het jaar 2020, twee maal hetzelfde getal, zou een mijlpaal worden. Dit jaar stond namelijk op 25 april het 100-jarig jubileum van KVLV, nu FERM, geprogrammeerd. Dat het jaar zo speciaal zou worden, kon niemand vermoeden. Een woord van zes letters, Corona, en het leven stond stil. Nooit gedacht dat een virus zo een impact zou hebben op zo wat alle domeinen van ons dagelijks leven. Dat was even buiten Covid-19 gerekend. Na onze laatste bijeenkomst op 3 maart kwam op vrijdag 13 maart volgende beslissing van onze regering in lopende zaken: volledige lockdown!

We gingen noodgedwongen naar een ander ritme en zagen onze bewegingsvrijheid ingeperkt. Geen bijeenkomsten meer zoals bloemschikken en koken,

geen daguitstap of wandeling en BBQ, maar verplicht in ons kot blijven tijdens de maanden maart en april, later mits versoepelingen ook nog in mei en juni. Ook onze feestvergadering ter gelegenheid van ons 100-jarig jubileum werd hierdoor geannuleerd. Met de fiets-tocht van 11 juni namen we een prille opstart. Ook op 9 juli en 13 augustus blijven onze dagfietstochten gepland. Met kleine stapjes keren we terug naar ons normale leven. Vanaf september gaan we terug aan de slag. Hopelijk kan ons jaarprogramma van 2020 in het najaar zonder tweede Coronagolf worden afgewerkt.

Voor mij persoonlijk kwam er door het afkondigen van die lockdown een stuk vrije tijd bij. Geen vergadering om voor te bereiden, geen uitnodiging opmaken,

geen aankopen voor bijeenkomsten, geen contacten opvolgen met sprekers en lesgevers. Het computerwerk viel stil. Omdat ook de avondschool op maandagavond wegviel, kwam die avond ook vrij. Geen opgenomen programma's meer. Er kon rechtstreeks gekeken worden naar het Journaal, Thuis en Down the Road. Alhoewel op afstand een kledingstuk afwerken toch iets moeilijker is dan wanneer dit in de les eens wordt voorgedaan. Deze lessen starten pas terug op in september.

De voorbije tijd was een rare en bij wijlen onaangename periode. Denken we maar aan al diegene die in deze Coronatijden afscheid hebben moeten nemen van een dierbare. Ongetwijfeld zal het toch een tijd duren voor alles weer zijn normale gangetje zal gaan. Gaan we terug zoals vroeger onbekommerd door het leven stappen?

Eindigen doe ik met een positieve noot. Blijf positief en gezond, met een lach elke dag, dan zien we elkaar terug als het weer mag.

Jo Verraes, onthaalmedewerker, medewerker Pfizer op rust

Aangezien ik een risicopatiënt ben, waren Bea en ik uiterst voorzichtig. De eerste vijf weken ben ik niet uit mijn kot gekomen. Bea deed één keer per week de boodschappen.

Als gepensioneerde heb ik veel vrije tijd, maar dit was toch nog wat anders. Iedere dag was blanco. Geen bezoeken aan of van familie, geen uitstapjes,

geen horecabezoek, geen shopping. Een zee van tijd om naar eigendunk in te vullen.

Wel, eerlijk gezegd, ik vond dat zalig. Ik hou me graag creatief bezig: musiceren, knutselen, in de tuin bezig zijn, koken. En ik heb mij hierin voluit kunnen laten gaan. Zo hebben we achteraan in onze tuin een Provençaals terrasje geïnstalleerd, waar we met het mooie weer volop hebben kunnen van genieten. Verder heb ik met de broers (Vrass Brothers) wat online muzikale projectjes gedaan. Uiteraard hebben we ook regelmatig videogesprekken gehad met kinderen en kleinkinderen. We hebben zelfs samen online gekaart.

Het was een relaxte periode, maar tegelijkertijd ook een periode met een

onzeker gevoel naar de toekomst. Wanneer komt er een vaccin? Pas dan zal het leven terug zijn normale gang gaan. Tot dan blijven we voorzichtig.

Jelle Fostier, chirolid, student

De afgelopen maanden waren voor mij (en waarschijnlijk veel andere mensen) een heel speciale periode. Plotseling viel ik in een groot zwart gat op die bewuste 13 maart. Normaal gezien is mijn week druk gevuld met muziek, sport en natuurlijk de Chiro. Toen deze hobby's, en de bijhorende sociale contacten wegvielen moest ik me even heroriënteren naar een ander levensritme. Nu had ik plots veel meer tijd om te lezen. We hebben nog nooit zoveel met de hele familie gegeten als nu.

Omdat ik dit jaar afstudeer zou ik normaal een lange, onbezorgde periode tegemoet gaan: mijn laatste Chirokamp als lid, op reis met mijn ouders, op reis met mijn vrienden, Kalfort Kermis... Daarnaast zou ik in de Paasvakantie ook twee weken van huis zijn geweest, wat natuurlijk niet doorging. In ruil heb ik wel een nog langere 'vakantie' gekregen, onze examens werden afgeschaft en de schooltaken die we kregen kon ik vlot afwerken.

Na bang afwachten kunnen we toch op kamp en op vakantie, alleen Kalfort Kermis is nog onzeker. Beetje bij beetje komen we er wel bovenop.

Miel en Annie Moons-Sleebus, medewerkers vergaderlokalen, gepensioneerden

Van vandaag op morgen veranderde ons sociaal leven plots. Corona bracht ons toch wat van ons stuk. We bleven de regels die we moesten toepassen altijd met een bang hartje navolgen. Dat is ons eigenlijk goed gelukt. We werden het na een tijdje gewoon. Naar de supermarkt gaan vonden we meestal wel spannend. In en rond het huis hebben we allerlei werkjes en klusjes gedaan die er anders nog al eens overschoten. Ja, gepensioneerden hebben het druk. Weekends naar de Champagne, naar de Hoge Veluwe en naar de Moezel moesten afgezegd worden. Wandelen

en fietsen deed ons deugd. We waren bijna vergeten hoe mooi het hier bij ons is. We hebben allerlei nieuwe wegen en onbekende mooie plekjes ontdekt.

Het ergste dat ons overkomen is, is dat onze buur, François Carvers, overleden is aan Corona. Na 50 jaar naast elkaar gewoond te hebben en veel lief en leed gedeeld te hebben, kwam dat erg zwaar aan. Hij raakte besmet in het ziekenhuis waar hij voor een operatie naartoe moest, nog voor de lockdown. Hij heeft echt brute pech gehad. We vonden de verhalen van zijn dochter hartverscheurend: ze mocht er immers niet meer bij. Hij is na enkele weken gestorven zonder nog iemand van zijn familie gezien te hebben. Op de begrafenis konden we wegens de beperkingen van het aantal deelnemers niet aanwezig zijn. Dat vonden we heel moeilijk. Ook onze vroegere buurvrouw en goede vriendin, Maria Lauwers, konden we lange tijd niet meer in levende lijve zien. Dat zou een te groot risico geweest zijn. Daar hadden we het ook moeilijk mee en zij zelf ook.

We mogen blij en dankbaar zijn dat we deze periode gezond en wel doorgekomen zijn. Ook wij behoren immers tot de risico groep.

Gunter Aerts, directeur lagere school Twinkelveld

Het was even schrikken, want plots ging de wereld op slot. Ook alle scholen in ons land moesten de lessen opschorten. Als directeur van de vrije lagere school Twinkelveld kwam ik, samen met mijn

schoolteam, in een heel nieuwe situatie terecht, een context die we nooit eerder meemaakten en waarop niemand zich kon voorbereiden.

Gedurende twee maanden moesten we noodgedwongen afstandsonderwijs organiseren. Leerkrachten, leerlingen en ouders communiceerden enkel via digitale weg om op die manier nog steeds te kunnen leren en onderwijs te krijgen.

Dit was een situatie die voor alle betrokkenen niet altijd even gemakkelijk was, maar wel één waarin veel geleerd werd. Zowel door kinderen, ouders, leerkrachten en schooldirecteuren. En niet enkel leerstof uit een boek of schrift! Ik ben er zeker van dat de voorbije Coronaperiode voor iedereen, als maatschappij en als individu, erg 'leerrijk' was op diverse manieren.

De school is ook nooit echt gesloten geweest. We zijn steeds hard blijven werken en we hebben ook altijd opvang voorzien voor de kinderen van ouders uit de cruciale sectoren. Toen we op

een bepaald moment lessen en opvang moesten organiseren én deze bubbels gescheiden moesten houden, konden we hiervoor zelfs een beroep doen op dorpshuis Vrededaal. Dit was voor ons een hele hulp.

Ik ben blij dat ondertussen alle kinderen terug naar school kunnen en op die manier het schooljaar toch nog min of meer normaal kunnen afsluiten.

Geert Maes, sympathisant, kinesist

Door de Coronamaatregelen mochten er alleen heel dringende kine-behandelingen uitgevoerd worden. Mijn praktijk viel zo goed als stil. Er kwam veel tijd vrij voor hobby's, we ontdekten al wandelend en fietsend onze eigen streek.

Onze kleinzoon Lenn heb ik het meest

gemist. Contact op veilige afstand of via digitale weg is toch niet hetzelfde als zelf een goede knuffel kunnen geven of hem te zien kruipen.

In het rusthuis waar ik werk liet het virus zien hoe besmettelijk en gevaarlijk het wel is. Ondanks alle veiligheidsmaatregelen stierven er heel wat van onze bewoners. Er was veel ellende en verdriet, maar toch zorgde dit bij bewoners en personeel voor een hechte en emotionele band. Samen door deze moeilijke tijd.

Dit is zeker een tijd die ik niet snel zal vergeten.

Hervé Van den Wouwer, sponsor, uitbater brasserie Vrededaal en DeKol

Wat doet men als je verplicht je brasseries moet sluiten? In het kort: elke dag

9 uur gewerkt i.p.v. 16, alles opgeruimd en grote kuis gedaan in Dekol en Vrededaal, herstellingen uitgevoerd, risico-analyse uitgevoerd en fouten weggevoerd, procedures uitgeschreven en het arbeidsreglement herschreven.

De vrijgekomen tijd heb ik aan mijn vrouw Martine gespenseerd. Na haar operatie heeft zij tijdens de volledige lockdown met haar voet in het gips gelegen. Ik ging dus winkelen, bediende de wasmachine en kuiste de boel. Heel wat Kalfortenaren hebben ons ook wel zien wandelen. Ik wandelen en Martine met haar elektrische scooter. Zo hebben we volgens de bubbelrichtlijnen heel wat familiebezoeken gedaan.

Wat Martine en ik het meeste gemist hebben, is ergens stoppen voor een frisse pint en een democratische knabbel. Vermoedelijk denken de Kalfortenaren er ook zo over. Onze beide brasseriers zijn er klaar voor om jullie terug te mogen ontvangen.

Luc Maes, sympathisant, verantwoordelijke seniorie De Brug

We zijn er nog lang niet van verlost, maar toch kijk ik met gemengde gevoelens terug op de voorbije drie maanden.

Enerzijds triestig dat onze bewoners van seniorie De Brug dat nog hebben moeten meemaken. Velen vergeleken het met de oorlog en ik die dacht dat een oorlog het ergste was dat een mens kan meemaken. Een oorlog waarover vader en grootvader vroeger vertelden en wat zo'n impact had op hun verdere leven en manier van denken en handelen.

Triestig ook omwille van de manier waarop onze overheid deze crisis heeft aangepakt. Onze maatschappij heeft weinig respect voor onze ouderen, hun rechten en hun autonomie. Er wordt in hun plaats gedacht en beslist. In het begin waren de opgelegde regels zo onvoldoende, was er zo'n tekort aan hulpmiddelen, de situatie werd enorm

onderschat. Ik heb toen beslist om de seniorie volledig te sluiten voor alle bezoekers, wat veel strenger was dan wat de overheid vroeg. En achteraf is het gemakkelijk praten natuurlijk, maar waarschijnlijk daardoor zijn wij volledig Covid-vrij gebleven. Gevolg was natuurlijk kritiek van enkele familieleden en een hoop extra werk: alle dagen het bureel bemannen, iedereen registreren. Dat kon omdat De Brug kleinschalig is. We konden ook zorgen voor een individuele en persoonlijke aanpak. Elke bewoner is verschillend. Wat doe je met mensen die dementeren? Triestig ook om wat we dagelijks hoorden en lazen via de media, de verkeerde informatie die werd meegedeeld, waardoor familieleden soms nog meer kritiek hadden.

Anderzijds, en eerlijk gezegd overheerst dat gevoel, ben ik heel blij! Blij om de enorme steun die we hebben ge-

kregen van vele mensen, dikwijls uit onverwachte hoek.

Op de eerste plaats onze bewoners zelf. Zij voelden dat wij enorm met hen waren begaan. Ook al mocht het eigenlijk niet, we lieten de menselijkheid primeren. Zo hebben we acht zondagen op rij een gezellige namiddag georganiseerd, 100 % safe, zoals bingo, kwis, hoger-lager, eigen optredens. Onze bewoners keken er elke week zo naar uit! Ook familieleden van bewoners, die ons oppepten met gebak, drank, pralines, dankbetuigingen. Ook vele buitenstaanders die zichtbaar bekommerd waren en telkens informeerden of het nog wel ging. Leveranciers (naast onze twee eigen bewoners-zusters) van mondmaskers. Zalige initiatieven.

Last but not least, mijn lieve echtgenote Hilde, die ondanks haar "invaliditeit" dagelijks op de bres stond (we zijn dit jaar tien jaar getrouwd en wilden dat vieren met onze bewoners, met onze familie en vrienden, maar we zullen dat enkele maanden moeten uitstellen) en mijn heel enthousiast personeel (wat vermag een kapitein zonder bemanning?). Zij zorgden voor een serieuze ruggensteun in soms heftige momenten. A propos: we zoeken nog een nieuwe zorgkundige om dit fantastische team te vervolledigen. Wie voelt zich geroepen? Of kent een geïnteresseerde?

We hebben samen gescoord in Klein-Brabant. De Brug gaat over de tongen in positieve zin. Dat doet deugd. Het heeft zijn weerslag in meer aanvragen voor info en opnames. De "kapitein" is fier;

hij heeft het schip veilig naar de haven gebracht na een zware storm, om proviand in te slagen en wat uit te rusten, zodat we de volgende storm opnieuw kunnen trotseren. Hij herinnert zich nog de laatste zin op zijn eerste communicatie naar bewoners en familieleden : “Samen komen we hier sterker uit”. Het waren geen loze beloftes.

Eddy Daems, sympathisant, onderwijzer, lid Concordiavrienden

Niet allemaal kommer en kwel... Wat eerst aanzien werd als een ‘griepje’ werd al snel een globale crisis die ieders leven overhoop gooide... ook in ons kleine Kalfort. Nog nooit was het zo stil op straat, nog nooit konden we zo genieten van het vrolijk makende gezang van de vogeltjes. Ons drukke, gejaagde leven maakte plaats voor een teruggetrokken leven in eigen kot. Het had zo-

waar ook een beetje zijn eigen charme!

Tijdens de eerste, meest intense weken van deze crisis kon ik het - als de ene helft van het Kalfort Zingt-duo - niet nalaten een danklied voor de zorg te maken. Daarbij horend wapperde maandenlang het witte laken uit het raam als morele steun. Een tijd later maakten we met de muzikale vrienden van de harmonie - na veel persoonlijk gestuntel met de computer - een fijne ‘We zullen doorgaan’-opname die de juiste snaar (of was het ventiel?) probeerde te raken.

Corona gooit ons leven overhoop, maar heeft - gelukkig maar - ook enkele onverwachte ‘bijwerkingen’: Flink wat tijd om aan de conditie te werken (de kilo’s vlogen eraf en ik vervloekte de slechte asfaltstroken op Sint-Amandse jaagpaden), de ei-

gen streek nog meer leren kennen en waarderen (dank aan het Fortloop Team). Met de burens – die we soms enkel kenden van er onze postpakketjes af te halen – zelfs de belofte gemaakt om binnenkort een heus burenfeest op het getouw te zetten. Waar een (tuba)serenade aan ons overbuurmeisje Phebe (18de verjaardag) en burens Lieve en Roland (viering gouden huwelijksjubileum) al niet goed voor is.

Het duurde een tijd voor ik het ratelende geluid van de stikmachine van vrouwlief Betty – die onverminderd aan de slag ging om honderden mondkapjes te maken – uit mijn hoofd kon zetten. Ik ben fier op jou, zoeteke!

Het gemis om familie en vrienden te mogen ontmoeten en knuffelen hakte er zwaar in, maar het verlangen hen terug te zien werd daardoor alleen maar groter. De voorbije weken en maanden deden mij nog meer beseffen hoe goed we het hier met zijn allen wel hebben en het heeft onze ogen geopend voor wat echt belangrijk is in het leven!

Hopelijk mogen we de vreugde om de recente versoepelingen luidkeels uitzingen tijdens een volgende editie van Kalfort Zingt en als er dan toch een tweede golf komt, laat het er dan eentje zijn aan de Belgische kust waar we binnenkort weer zorgeloos kunnen zonnebaden!

Komaan nu, jongens en meisjes, genoeg getalmd... Neem een half blaadje papier en...

Tieu Peeters, lid algemene vergadering, werkzaam in de verzekeringssector, Kalfort Puursica, Kalloo, Kalité

Tijdens Corona is zoals bij iedereen heel mijn 'sociale leven' stilgevallen. Ik heb het geluk gehad dat ik gewoon ben kunnen blijven doorwerken. De verzekeringssector werd aangezien als een 'noodzakelijk' beroep. Ook kon ik dagelijks naar kantoor, waardoor voor mij de lockdown niet zo'n grote impact had.

Als lid van drie 'Kalfortse' verenigingen, Jeugdtrainer U11 voetbalclub Kalfort Puursica, Kalfortse loopclub Kalloo en vzw Kalité heeft de hele Coronacrisis aldus op mijn verenigingsleven een enorme invloed gehad. De sportactiviteiten in clubverband bij Kalfort Puursica en Kalloo moesten van de ene op de andere dag gestaakt worden. Om de tijd te doden heb ik mij dan maar volledig op 'sport' gestort: individueel lopen en mountainbike ritjes. Ondertussen zit ik al aan een 1000-tal loopkilometers en

een 700-tal fietskilometers in 2020. Heel de Coronacrisis zorgt bij vzw Kalité uiteraard voor enorm veel onzekerheid. Kan Kalfort Kermis 2020 überhaupt doorgaan? Ondertussen gaan wij er nog steeds van uit van wel (weliswaar in een andere vorm dan we gewoon zijn). Vanaf 1 augustus zouden kermissen/dorpsfeesten opnieuw kunnen doorgaan. Kalifesta wordt een moeilijker verhaal. vzw Kalité heeft in de loop der jaren een financiële buffer opgebouwd, waardoor we besloten hebben om dit jaar geen sponsorgelden op te vragen bij de lokale zelfstandigen. Wij hopen hen op die manier toch een klein beetje te helpen in deze voor hen moeilijke crisis.

Gerda Schokkaert, vrijwilliger, tot in de Coronacrisis hoofdverpleegkundige WZC Sint-Pieter Puurs, nu op rust

En dat Corona ons leven heeft beheerst en beïnvloed de laatste weken! Zonder twijfel!

Sinds 1 mei 2020 geniet ik van mijn pensionering, maar mijn laatste werkmaand in ons woonzorgcentrum zal ik niet licht vergeten. Een tandje bijsteken en dagelijkse zorg bijsturen zijn we gewend. Maar Corona bracht toch een opdracht van een heel andere orde. Daar waar we geleerd hebben om nabij te zijn, wensen in te volgen waar mogelijk, warmte en knuffels te bieden, moest er nu afstand bewaard worden. Ingepakt als marsmannetje, met plastic beveiligingsscherm, met mondmasker en handschoenen wordt het

moeilijk om zachte zorg te bieden, om familieleden te troosten bij een overlijden, om uw collega te ondersteunen die het moeilijk heeft.

Neen, het is niet evident. Niet voor de bewoners, niet voor hun familie en niet voor het personeel. Maar wij, mensen van de zorg, wij zijn flexibel en passen ons aan waar nodig. Wat noodzakelijk is voor de bewoners wordt gedaan, punt. Samen kunnen wij alle stormen overwinnen. Ook Covid-19.

En toch zijn wij geen helden. Wij zijn gewoon gemotiveerde zorgverleners die tot doel hebben om er te zijn voor anderen. Wij staan positief in het leven om te zorgen voor alle mensen ongeacht hun afkomst, hun huidskleur, arm of rijk... en om te zorgen voor elkaar. Mijn wit laken aan de venster blijft nog efkes hangen.

Roland en Ingrid Boudewijns, sympathisanten, Elektro Boudewijns

Coronavirus in China. Het virus verspreidde zich snel, was gevaarlijk, zelfs dodelijk. We werden toch wel bang. En dan viel het woord lockdown. We moesten de winkel sluiten, maar we wisten niet voor hoelang. We moesten “in ons kot blijven”. Even waren we onze draad kwijt. Geen inkomsten. Konden en mochten we onze klanten nog helpen? Wat mag en wat niet? Dan begon de zoektocht naar informatie. Dat viel tegen, want de ene organisatie sprak zus en de andere organisatie sprak zo. We moesten zelf onze weg terug zoeken. Veiligheid was uiteraard prioriteit en daar hebben we dan ook veel aandacht aan besteed, zowel voor ons als voor onze klanten.

Uiteindelijk hebben we ongeveer acht weken de winkel moeten sluiten. En toch voelde het voor ons niet echt als “opgesloten”. We deelden onze dagen anders in. We hadden tijd voor werkjes die door de jaren heen blijven liggen waren. We konden rustig bepaalde zaken op punt zetten en we genoten ook van een zonnige vrije dag. We hebben ons zeker niet vervuild. Maar na enkele weken begon het toch terug te kriebelen. We misten uiteraard kinderen en kleinkinderen, familie en vrienden, maar ook onze klanten en werk.

En eindelijk was het zover, de winkel mocht terug open mits de Coronamaatregelen. We spraken regelmatig met onze collega's en we merkten dat iedereen toch een beetje bang was. Hoe gaat het zijn na zo'n lange sluitingsperiode? Wat kunnen we verwachten?

Nu zijn we alweer enkele weken verder en alles gaat bijna zijn gewone ganginge. Is Corona voorbij en vergeten? Nee, de mondkmaskers, handgel, plexi op de toog, afstand houden doen ons er telkens aan terug denken. Een hand geven doen we nog niet en de knuffels van vroeger missen we. Wat brengt de toekomst? Voor ons eigen dorp. Kermis? Ommegang? De leukste week van het jaar, hoe gaan we die nu beleven? We wachten af. Stap voor stap komt alles goed. Wees voorzichtig en blijf gezond.

Yanka Meeus, chiroleidster, studente

Niemand had de Coronacrisis zien aankomen, ook wij niet. Het begon met maatregelen voor tijdens de Chirozondag, maar al gauw werden de Chirozondagen afgelast. We amuseerden onszelf met 'spelen op afstand' maken, om toch zo op zondag het Chirogevoel een beetje terug te halen. Twee weken zonder Chiro werden er drie. Eén maand werd drie maanden.

We werden als student meer dan ooit alleen gelaten. We konden niet meer naar aula's, de lessen waren online. Oefenzittingen konden niet meer doorgaan, grote blokken leerstof werden zelfstudie. Ons dagelijks ritme was helemaal verstoord. We hadden onze vrienden nodig, maar we konden hen niet zien.

Er werd van ons verwacht dat we volwassen werden, zelfstandig, maar het kind in ons gaat nooit weg. Het kwam op een Chirozondag naar boven. Ravotten en gek doen met onze leden, spelen

verzinnen die onze fantasie te buiten kwamen. Het viel allemaal weg. We zaten met energie die we kwijt wilden.

Zelfs de vergaderingen op een vrijdag/zaterdag werden gemist. We steken enorm veel tijd in de Chiro, met veel plezier. Als zo een groot deel van je tijdsbesteding wegvalt, is dit moeilijk op te vangen. We probeerden nog contact te houden met onze leden, maar ze niet elke zondag zien viel zwaar.

Het was juist in deze periode dat we het ritme, de vriendschappen, het plezier nodig hadden. Elk bericht van de veiligheidsraad dat jeugdwerk nog steeds verboden was, kwam harder en harder aan. En toen kwam het bericht dat we op kamp mochten. Nog nooit heerste er zoveel opluchting onder de leidingploeg (en ongetwijfeld ook onder de leden). Er zijn veel maatregelen aan verbonden, dat is waar, maar wij zorgen er met plezier voor dat we die volgen. We hebben onze jaarlijkse tien dagen samen teruggekregen, iets wat ons echt een boost heeft gegeven als leiding. We konden terug plannen, spelen verzin-

nen, een kampboekje maken. We houden er ons allemaal graag mee bezig.

Iemand vroeg mij: 'is het dat wel waard, met al die maatregelen op kamp gaan?' JA, zal het eensgezind klinken in alle jeugdbewegingen. Een jeugdbeweging is belangrijk voor elk kind, elke jongere. Wij zijn niet gemaakt om alleen te zitten, we moeten onze energie kwijtraan en het liefst met onze vrienden. Het kamp zal een mooie, doch ietwat speciale afsluiter zijn van een speciaal jaar, maar het zal één van de mooiste tien dagen van onze Chirocarrière worden.

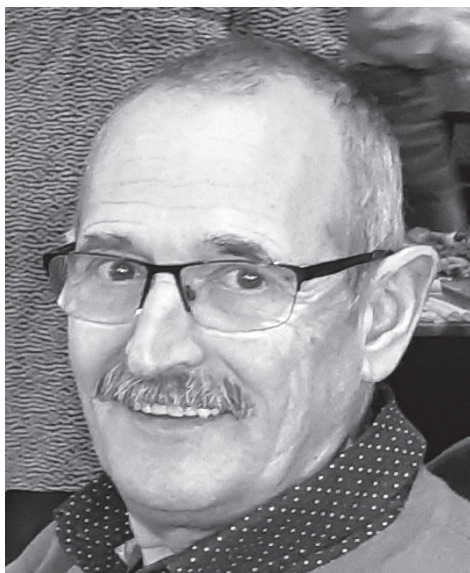
Bjorn Cloostermans, voorzitter Kalité, kapper-barbier

De lockdown sloeg in als een bom, omdat ik met verschillende projecten ge-

lijktijdig bezig was, die allemaal door Corona werden getroffen. Ik dacht dat ik dit financieel niet zou overleven. Maar als je werk stil ligt, komen er gelukkig ook niet al te veel rekeningen binnen. Met de nodige steun van de overheid kon ik alles bekostigen. De lockdown gaf me de tijd om vele dingen af te werken en klaar te maken voor de opening van mijn nieuwe zaak in Puurs. Het liet me ook inzien dat het leven anders kan, met veel minder stress en veel meer tijd voor je geliefden. Eigenlijk was het een voorbeeld hoe het zou moeten zijn. Maar helaas vallen we gauw terug in onze oude gewoonte en zijn we weeral volop bezig.

Kalfort Kermis zal een speciale editie zijn. Een kermis zonder al teveel kermis, denk ik. De maatregelen die ons op

dit moment worden opgelegd, beperken ons in die mate dat van grote volksbijeenkomsten weinig in huis zal komen. Er zullen wel kleinschalige dingen georganiseerd worden, maar hoe of wat is nog niet echt duidelijk. Kalfort kennende zal er kermis zijn, dat is zeker!

George Roelants, medewerker technische ploeg, gepensioneerde

Nieuwsberichtje zoals zo vele, besmettingen met Covid 19 in China, maar land doet al het nodige om dit te bestrijden. Enkele weken later pandemie, lockdown en alle activiteiten in ons dorps-huis volledig stilgelegd. Geweldige confrontatie familiaal en sociaal.

Als “rechterschouder” van onze zaalverantwoordelijke Warre konden we plots de nog nodige herstellingen niet meer samen uitvoeren. Het werd ver-

ontrustend rustig. Regelmatig gingen we toch apart een kijkje nemen of Vrededaal nog in orde was en kleine dingen oplossen. Nu alles langzaam terug op gang kan komen, kijken we al uit naar een nieuwe opstart. Ik heb mij alleszins gerealiseerd hoe kwetsbaar we zijn als “mensjes” op deze wereldbol.

Sandra Peersman, medewerker evenementen, werkzaam bij No-vartis-Alcon

2020 begon zoals verwacht met recepties, volle agenda's, goede voornemens en veel plannen met op de achtergrond wat echo's over een Coronavirus ergens ver weg in China. Begin februari zat Corona plots in onze achtertuin. Meer en meer werden er zieke mensen gesignaleerd vanuit de populaire ski-oorden. Ineens was er sprake van quarantaines. De gezellige winter-BBQ van Groep V op 6 maart bleek het laatste avondmaal voor lockdown te zijn. Wat toen het normaal was, is nu ver weg.

Vrijdag 13 maart zal ik nooit vergeten. De lockdown was een feit. Verbazing, ongeloof en verwarring heersten in ons gezin. De wereld stond op zijn kop, lockdown parties, hamstergedrag, lege rekken in de winkels, wachtrijen, social distancing, winkelkar verplicht zelfs voor één reep chocolade, ontsmetting van winkelkarren, mondkmaskers, plexi glas enz. Zijn we in oorlog?

Ineens was daar de stilte. Onze overvolle agenda's verdwenen als sneeuw voor de zon. Dit was een dubbel gevoel, eindelijk wat rust en extra tijd maar spijtig

genoeg zonder vrienden en familie. Alle mooie plannen die we in januari nog hadden gemaakt werden geannuleerd. Een oorverdovende stilte nam plaats in ons dagelijks leven en het lawaai van auto's werd overgenomen door de geluiden van de natuur. Thuiswerk was de norm, het huis werd heringericht. Robbe, student in Leuven, palmde de zolder in, Ronny het eerste verdiep en ikzelf het gelijkvloers. Plots moesten we met elkaars werkagenda rekening houden en was ons huis ook onze werkplek.

Corona had duidelijk ons leven gewijzigd en het was tijd om te reageren. De extra tijd die er plots was, hebben we zinvol ingevuld, gezellig samen lunchen, samen koken, samen wandelen en genieten van de mooie natuur van Kalfort en omgeving. Van deze mooie plaatselijke natuur hebben we voluit genoten en zelfs plaatsen ontdekt waar we het bestaan niet van kenden.

De lockdown stimuleerde de creativiteit. Langs alle kanten ontstonden er initiatieven die sociaal contact van op afstand mogelijk maakte. Via sociale media hebben we kunnen genieten van virtuele cafés, video chats, CC binder live streams, Corona songs. Jeugdverenigingen bleken ook zeer vindingrijk en bleven van op afstand hun leden bezighouden via opdrachten.

Ik was aangenaam verrast door de samenhang die Corona teweeg bracht en het is overduidelijk dat de mens niet gemaakt is om alleen te leven. We hebben allen nood aan sociaal contact. En, het is ons ook gelukt om

SAMEN vanuit ons KOT, de curve af te vlakken. Alle respect voor het verzorgend personeel dat zich volledig heeft ingezet voor ons allemaal.

Ondanks het feit dat thuiswerk nog steeds de norm is, kunnen we tegenwoordig een plaatsje reserveren om op een veilige manier nog eens onder de collega's te zijn. Vorige week was het mijn beurt en dit heeft enorm veel deugd gedaan, ik heb van deze dag echt genoten. Het is overduidelijk: direct sociaal contact is super belangrijk, teams en skype meetings zijn tof maar toch niet hetzelfde als de real stuff.

Mijn boodschap aan iedereen is: wees er voor elkaar, schakel af en toe eens terug en geniet van de kleine dingen. Hou het veilig en blijf de check, check, check doen zodat we hopelijk snel terug naar het normaal van voor Corona kunnen gaan.

FAMILIENIEUWS

KARINA VANACOLEYEN
LEVENSPARTNER VAN PETER VAN AUTGAERDEN
(° BORNEM, 13 MEI 1965 – + EDEGEM, 14 JUNI 2020)

FRANS PIESENS
ECHTGENOOT VAN YOLANDE DE COCK
(° OPPUURS, 2 APRIL 1951 – + REET, 13 APRIL 2020)

FRANÇOIS CARVERS
WEDUWNAAR VAN YVONNE SLEEBUS
(° 6 JULI 1944 – + 3 APRIL 2020)

MARIE-JEANNE VANACHTER,
WEDUWE VAN ARNOLD 'DE NOLLE' DE WACHTER
(° KALFORT, 10 OKTOBER 1935 – + BORNEM, 1 APRIL 2020)
Lid van KVLV, OKRA en de Coolhemvrienden
Moeders geven leven, moeders geven kracht.
Moeders blijven geven. Liefde, die elke pijn verzacht.
En als ze heengaat - onverwacht - blijft ze toch voor altijd in je hart. Dat is het wonder, haar troost en "grootste kracht".

KALFORTSE KALENDER

Welke activiteiten kunnen plaatsvinden, is op dit ogenblik zeer onduidelijk. We geven alvast enkele data. Via diverse media word je zeker op de hoogte gehouden.

Juni/september

Vr. 21 augustus

Za. 22 augustus

Zo. 23 augustus

Ma. 24 augustus

Di. 25 augustus

Vr. 28 augustus

Za. 29 augustus

Vr. 2 oktober

Wandelzoektocht - Groep V

Kalfort Kermis in het dorps huis

Mini Vurig Vrededaal - Dorps huis

Kalfort Kermis in het dorps huis - Concordiavrienden

21u - Kleine ommegang [onder voorbehoud]

Kalfort Kermis in het dorps huis

Culinaire fietstocht - Groep V [onder voorbehoud]

Kalfort Kermis in het dorps huis

Kalfort Kermis in het dorps huis

Tasting - Groep V - Dorps huis

AAN DE KALFORTENAREN

OPROEP

Het dorps huis draait maar dankzij de vele verenigingen bezoekers en gebruikers, maar ook uw financiële steun is meer dan nodig. Help ons de Coronatijden te overleven.

Elke euro helpt! Met 40 euro kunnen we één stoel afbetalen, met 75 euro één vierkante meter parket, met 100 euro één tafel en met 250 euro één kubieke meter metselwerk. Met elke gegeven euro kunnen we een deeltje van ons dorps huis terugbetalen! De Koning Boudewijn stichting verleent haar medewerking aan het project.

Een bijdrage is hartelijk welkom op rekeningnummer BE10 0000 0000 0404 van de Koning Boudewijnstichting met vermelding '***128/2866/00066***'.

MET DE STEUN VAN...

**Uw logo ook hier?
Neem contact met
ons via dorps-
huis@kalfort.be**

LERROY C&A
bvba

- Alu constructies
- Veranda's
- Ramen en deuren
- Rolluiken
- Vliegdeuren
- Ballustrades
- Glaswerken

www.leroy-alu.be

Tel: 03-889 15 24

puurs-sint-amands

traiteur • catering

Vlaanderen
verbeelding werkt

**Provincie
Antwerpen**

Europees Landbouwfonds voor Plattelandsontwikkeling - Europa investeert in zijn platteland

Het 115° Kalfortse Klokske verschijnt in september 2020.
Artikels zijn welkom tot 1 september 2020 bij de redactie.

Wie wil helpen dit blaadje gratis te verspreiden, kan een vrijwillige bijdrage storten op rekening BE04 7330 5164 2931 - KRED BE BB van vzw Dorpshuis Vrededaal, met vermelding Kalfortse Klok.

Lezers van buiten Kalfort die het tijdschrift per post willen ontvangen, betalen een minimale bijdrage van 20,00 euro.

